

578 10070

HLAS PŘÍRODY

ORGÁN LIGY PRO SEXUALNÍ REFORMU

Ročník I.

Číslo I.

Září 1938.

Vážení přátelé!

Četli a odebírali jste svého času časopis „Hlas“, po něm „Nový Hlas“ a po té opět „Hlas“. Oba tyto listy zanikly jednak vinou vydavatelů, jednak částečně i vinou čtenářstva. Zdálo by se tedy po těchto nezdařech zhytečným vydávati další orgán podobné tendence, jenž snad zase zanikne hlavně pro nedostatečný zájem třikrát zklamáných čtenářů. Nejsme toho názoru a v našem přesvědčení nás posiluje spousta souhlasných projevů těch, jimž jsme svůj úmysl zvláštním letákem oznámili.

Pustíme se tedy znovu do boje proti lidské nevědomosti nebo pokrytectví na tiskové frontě, která znamená sedmou veimoc, a obracíme se na všechny, kdož uznávají prospěšnost jediného listu, hjičícího se za pravdu v oblasti sexuální, aby nás podpořili v našich snahách morálně i hmotně. Chceme se řídit při vydávání listu „Hlas přírody“ heslem Budhovým: „Vytřvalost, toť heslo hesel, toť znamení, v němž zvítězíš!“

Na Vás jest, přátelé, abychom také vytrvat mohli, aby časopis, jenž bude hájíti zájmy všech utiskovaných na poli sexuálním, nebyl brzděn ve své činnosti nedostatkem odběratelů a hmotných prostředků.

„Hlas přírody“ nebude se po způsobu jiných vyhýbatí otázkám pohlavním, nebude jich ani umlčovat ani zkrášlovat, aniž veřejnost falešně informovat. Nehodlá také rozmnožiti stávančí, mnohdy zbytečné časopisy, koketující s neživou morálkou, ale nemá také úmysl pornografických nebo budících planou sensací. Bude prostě průbojníkem nových ideí, reakcí proti falešné sentimentalitě, protestem proti copárským názorům i vědě samotné. Úkol listu jest čistě mravní — ač ne pokrytecky asketický — lidský, etický a osvětlový. Nebude se se sklopeným zrakem vyhýbatí ani otázkám t. zv. pathedonií, t. j. scestné lásky, nýbrž bude zároveň protestem utlačovaných sexuálních menšin proti soběstačné většině. Bude plamenou obhajovací řečí za svobodu ujařmených, projevem, který vstává a podpoří zajisté navždy ti, kteří milují neodvislost úsudku a pohyb myšlenek. Chce dobytí vítězství rozumu nad nepřáteli lidského pokroku, kteří jsou neustále upoutáni ke kultu toho, co jest, aby zlořečili tomu, co bude.

„Hlas přírody“ chce dále vyburcovati lidi dobré vůle ke spolupráci, aby i pro sexuální menšiny nastalo zejména na poli zákonodárném lepší přísti, aby naše republika nebyla jim krutou a nehostinnou macechou, nýbrž chápaající, milosrdnou matkou.

„Hlas přírody“ však nebude zamlčovati a zakrývatí rozmanité vředy, bující tu a tam na zdravém těle těchto poníženných, nemini také nevěcně zkrášlovati a vyvyšovati scestnou lásku na úkor její sestry heterosexuální, nebude tedy propagovati abnormitu na úkor normy. Naopak, „Hlas přírody“ chce pracovati očistně i v tomto směru v nejvlastnějším zájmu všech invertovaných a bude zajisté v těchto obtížných snahách podporován jak seriosními zástupci parafilly, tak i poctivými stoupenci velké většiny tábora heterosexuálního.

Nechť zaznívá tedy na dlouhé časy „Hlas přírody“ do uší těch, kteří pokládají za přirozené jen to, co odpovídá jejich vkusu, a necht' podává podle slov Hérodotoových dále pochodeň pravdy, aby se brzy zarděly na nebi našeho státu červánky pravého lidství a sbratření ke prospěchu celého národa. (Elsfos.)
Redakce.

An unsere deutschen Kameraden und Artgenossen!

„Liga für Sexualreform“ hat unter neuer Leitung ihre Tätigkeit erneuert und gibt diese neue Zeitschrift „Hlas přírody“ (Stimme der Natur) heraus. Falls sich hinreichend grosse Anzahl deutscher Interessenten und Artgenossen schriftlich melden wird, wird dieses Blatt auch eine deutsche Beilage führen (Beiträge werden hiezu gerne entgegengenommen), bzw. wird später deutsche Extra-Ausgabe des Blattes erscheinen.

Von Euch hängt es also ab, Kameraden, agitiert fleissig unter Euren Art- und Stammesgenossen für den Beitritt zur Liga und für das Abonnement der Zeitschrift! Die Vereinsbeiträge sind mässig (24 Kč jährlich), ebenso der Beziehungspreis des Blattes (24 Kč als Drucksache, 48 Kč als Brief ganzjährig). Sendet uns Adressen von Bekannten, werbet Mitglieder und Abonnenten! Die Schriftführung und Redaktion korrespondiert auch in deutscher Sprache. Wir erwarten vertrauensvoll Euerer Nachrichten.

Redaktion.

Reverendissimi amici!

Certiorum Vos facimus, organisationi nostrae, Ligae propter reformam sexualem, homines novi praeesse, quibus credere atque latino ore scribere potestis. Facite, ut ad Ligam mox accedatis et has litteras „Vox naturae“ appellatas, ematis.

Cum ave fraterno Vestra

Redactio.

Boj o reformu trest. zákona (§ 129 I.b tr. z.).

Návrh našeho nového trestního zákona, na kterém se nyní pracuje, je ve stadiu t. zv. připomínkového řízení. Už mnohokrát jsem upozornil na to, že není jen věcí právníků, ale i odborných lékařů, vychovatelů, sociologů, politiků, spisovatelů a j., aby přispěli k jeho dokonalosti.

Nové zákony nejsou jen produktem teoretických doktrin právníků jako jakýchsi kouzelníků, nejsou jen výrazem t. zv. právního citění lidu, ale jsou na dlouhou budoucnost určovatelem, tvořitelem veřejného mínění celého lidstva, jeho civilisace a kultury, celé výstavby lidské společnosti. Zákony zasahují podstatně do občanských svobod, do světového názoru občana, do celého ideového hnutí dneška i budoucna. Nejsou jen odrazem, ale také tvůrcem smýšlení a osudu člověka.

To platí nejvíce při trestním zákonu, kde následky odsouzení mají vliv na veřejné mínění. Trestní odsouzení má pravidelně za sebou jako automatický následek na veřejnosti nejen pocit uspokojení, zadostiučinění, ale také hanbu a opovržení i tam, kde třeba čin sám o sobě v očích veřejnosti není tak odiosním, na jaký ho puncuje trestní odsouzení.

Tak tomu je téměř zejména při trestání homosexuality, kde teprve formální trest vylučuje trestaného jedince z lidské společnosti, a to naprostým neprávem; zůstane nesmazatelnou krivdou trestání vrozené, nezaviněné poruchy vývojové, jakou je homosexualita. Pak i netrestaný homosexuální jedinec stojí na prahu veřejné hanby a opovržení jen pod zorným úhlem nespravedlivého zákona, jenž svou krivdou vykonává tak vliv na veřejné mínění. Dnes, kdy se buduje nový trestní zákon, není od místa vyvolati co největší úsilí u všech kulturních a vzdělaných lidí všech vrstev a povolání, aby tato krivda byla odstraněna.

V dramatické dnešní době, kdy tak ostře strážejí se spolu různé světové názory, je potřeba toto úsilí ještě více zesílit, poněvadž i lidé nejlepší vůle bývají zastrašeni demagogickými hesly, vědeckými bludy a omyly, jež slepě slouží politice a nátlaku. V této spojitosti chtěl bych upozorniti na některé závažné okolnosti. Je mylný náhled, že homosexuální založení je privilegiem nějakého národa, kasty či dokonce nějakého režimu. Stále ještě u nás straší lichá domněnka, že je to nějaká neřest u souseda pěstovaná a k nám importovaná, která ohrožuje mravnostní základy našeho státu a zdravého citění lidu, že je proto nutno ponecháním trestnosti této nákazy se brániti.

Jenom tak nutno si vysvětliti nynější ostřejší praxi vyšetřovacích orgánů a soudů. V poslední době sledujeme se s přísnějším postupem zejména u Nejvyššího soudu, který v některých případech změnil podmíněné odsouzení první stolice na bezpodmínečné (případ

č. j. Tk VI 448/36 krajsk. soudu v Hradci Králové), jindy ponechává oproti dřívější praxi v plnosti výrok o ztrátě práva volebního pro pohnutky nízké a nečestné (č. j. Tk VI 733/37 krajsk. soudu v Jihlavě). Jen tak dá se vysvětliti nynější reakční stanovisko nově navrhované osnovy trestního zákona, která proti osnově z roku 1926 znamená podstatný krok zpět. A přece je dnes nesporně vědecky dokázáno, že tato biologická variace, vývojová porucha a zjev konstituční, anthropologický, nedá se ani vyléčiti, ani trestem napravit, ani uměle pěstovati a rozšiřovati. Nechceme-li už věřiti německým vědátorům, pak přichází u nás jako na zavolanou český překlad skvělé knihy Angličana Havelock Ellise „Pohlavní psychologie“ (vydal 1938 „Orbis“ v Praze, 315 stran, cena brož. 50 Kč), která poskytne nejlepší informaci o celém problému.

V této věci je svatou povinností naší demokracie, že, pokládají si za přednost a chloubu udržeti krok s kulturou velikých demokracií světových, musí usilovati o zrušení onoho absurdního přežitku středověku a popřáti tisícům dobrých občanů klidu a míru vědecky vybudovaného trestního zákona.

Setkáváme se s další námitkou, že při dnešním dramatickém spádu veřejných událostí není na tuto věc času a že při jiných starostech existenčních a politických při řízení zbraní je nutno odsunouti snahy umělecké, kulturní a civilisační dle hesla „inter arma silent musae“ (za války mlčí Musy). I tato námitka je vyvrácena protidůkazem: v novém zákoně švýcarském, který byl odhlasován dne 3. července 1938, byla zrušena trestnost homosexuality a ponechána byla trestnost jen tehdy, kde jde o svádění mladistvých pod 16 roků, při zneužití stavu nouze, úředního nebo služebního poměru, či stavu hospodářské závislosti a při živnostenském provozování.

Na věc kultury a civilisace, čistého lidství a lepší jeho budoucnosti, není nikdy bezy ani pozdě! Také nikdo nemůže býti ze spolupráce na tomto poli vyloučen. Koněm slovy znamenitého elsaského spisovatele, theologa, hudebníka a velkého lidumila Alberta Schweitzera, který ve svém spise „Z mého života a díla“ (vydal Orbis 1938) napsal: „Celá budoucnost lidstva záleží na tom, aby každý ve svých daných poměrech se snažil prokazovati lidem právě lidství. Každým okamžikem jsou zanedbávány ohromné hodnoty, takže zůstává právě nic. Ale co z nich se stane vůlí a činem, to znamená bohatství, které se nemá podceňovat. Naše lidstvo naprosto není tak materialistické, jak se to v pošetilém povídání stále tvrdí. Pokud já jsem mohl lidi poznati, jsem přesvědčen, že je v nich mnohem víc ideálního chtění, než se na pohled zdá. Jako vody zevně viditelných toků jsou nepatrné ve srovnání s těmi, které proudí pod zemí, stejně tak idealismus zjevně patrný je malý ve srovnání s idealismem, jež lidé v sobě nosí utlumený. Uvolněme, co je utlumené, vyvedme spodní vody na povrch: Lidstvo čeká na ty, kdo to dovedou.“

Dr. Kurt Hiller:

Případ tenisty Cramma.

14. května t. r. by byl slavil Magnus Hirschfeld svoje 70. narozeniny; bylo to třetí výročí jeho úmrtí. Zil nadarmo? Téhož 14. května byl v Berlíně v téměř tajném líčení odsouzen mistr tenisu Gottfried v. Cramm na rok vězení pro stejnopohlavní styky. Jednalo se ostatně o případy několik let staré a aféra propukla skrze nějakého lumpa — „herce“, který Cramma drze vydíral. Zdali byl vyděrač potrestán a jak, či zda byl za odměnu snad jmenován policejním prezidentem, jsme se od něm. tisk. kancelaře nedozvěděli.

Proces sám o sobě by byl sotva podnětem k specificky protinacistickému rozhořčení, obzvláště když t. zv. demokratický svět nejednal v této otázce vědecky mnohem rozumněji, svobodomyšlněji a lidštěji nežli Hitlerovo Německo, neboť jak v Anglii (vzdor případu Oscara Wildea) tak i ve většině střední a severoevropských zemí, ve většině švýcarských kantonů a od r. 1934 dokonce v Švédsku Rusku platí trestní zákon, který v tomto směru bije moderním poznatkům psychologickým a veškerému etickému nazírání ve tvář. Francie oproti tomu, za Napoleona I., šla zde příkladem vpřed, a jí následovala většina latinských států; teprve 1889 Itálie. Když byl koncem let dvacátých ustaven fašistický trestní zákoník a jistý přehorlivý pokrytecký odborník chtěl italské právo i v tomto ohledu zrevizovat, usadil prý ho sám Mussolini. Rozhodně se uznávají lidská práva androtropní menšiny, která v počtu 1—2% prolíná v všechny národy, dneska v Itálii a také v polofašistických státech Polska a Jugoslaviie, kdežto v germánských a slovanských „demokraciích“ kromě mizivých výjimek nikoli. Nelze však pochopiti, proč by se mělo dostati psychobiologické menšiny (odráždě, která, od Sokrata přes Michelangela po Štěpána George darovala lidstvu snad méně počtem, ale za to stejně vznešených hodnot jako skupina větší či normální) méně lidských práv nežli menšinám národním nebo rasovým. „Za to“ mohou ony tak málo jako tyto; a „méněcennou“ jest androtropní menšina, jako taková, právě tak málo jako na př. menšina židovská. Pro člověka, jenž nemá tradici zrak zakalený a zahalený, neexistuje odpornější divadlo, jako když homosexuální stvou proti židům nebo Židů proti homoerotům. Oboje jest na denním pořádku.

Pro obě a všechny ostatní menšiny platí: pronásledování jest to, co méně odolné exempláře z nich oslabuje a demoralisuje; jejich situace činí mnohé z nich méněcennými — nikoliv jejich krev nebo jejich založení.

Cramm jest právě, zrovna tak jako z téhož důvodu odsouzený a teprve nedávno ze žaláře propuštěný běžec na dlouhé trati Dr. Peltzer, pádným důkazem pro směšnost tése o „biologické méněcennosti“ mužů se sklony k mužům. Oba zneuctění: typy tuhé elegance a sportovní síly. Olympické typy; zdravé, přezdravé typy;

typy světových mistrů. Kdo do tohoto časopisu zde píše, jest jist před podezřením, že by přeceňoval běžce nebo tenistu, který není ničím jiným; nicméně skýtá dokonalý sportovec vnějšímu oku přímějnější obraz než vnitřnímu prostřední spisovatel. Leč i ten, kdo dá vždycky přednost šmokovi, poněvadž má mozek, před championem, který je pouze nerv a sval, musí uznat, že u takového Gramma nebo Peltzera nemůže být o biologické inferioritě, o degeneraci ani řeči! Nejgrotesknějším však jest, když ti, kdož ve své metafysice nadřadí sportovce jako takového nad intelektuála, uvrhnou světového sportovce do žaláře pro méněcennost, která se projevila tím, že měl potěšení z pěkně stavěných těl mladých mužů. Z tohoto hlediska analisovali povolání hrdou psychu ještě tuze málo.

Ale člověk nemusí být analytikem z povolání, aby zjistil smradlavou prolihanost, tkvící v systému, jenž pronásleduje nemilé mu sportovce, olupuje je o svobodu, zneuctuje a občansky ničí pro totéž založení a jeho ukojení, které chytře se přizpůsobivšímu virtuosovi nevádílo, aby se nestal za tohoto režimu intendantem činohry a komplicovi výděčů, zapletenému do počátečních zločinů režimu, nevádílo, aby se nestal policejním prezidentem berlínským.

Povinností každého čestného našince jest stát se členem Ligy pro sexuální reformu a odběratelem Hlasu přitrody!

Slibme si, že nikdy nedopustíme, aby náš list opět zanikl, nýbrž že ho udržíme za každou cenu.

JUDr. Karel Fein, Brno:

§ 10. osnovy ministerstva spravedlnosti.

Již dávno vypracovalo min. spravedlnosti návrh reformy nařízení, týkajících se deliktů sexuálních. Z podrobností tohoto návrhu nás nejvíce zajímá § 10., který zní:

1. „Kdo pohlavně zneužije osoby téhož pohlaví, nebo kdo se dá dobrovolně pohlavně zneužití osobou téhož pohlaví, bude potrestán, není-li čin přísněji trestný, podle § 1 až 5, 8 až 9 let vězením nebo tuhým vězením od 8 dnů do 6 měsíců.“
2. Kdo svede nebo svádí osobu téhož pohlaví, mladší 18 let, aby se jí dal pohlavně zneužití, bude potrestán tuhým vězením od 3 měsíců do 3 let.
3. Kdo provozuje po živnostensku smilstvo s osobou téhož pohlaví, bude potrestán žalářem od jednoho roku do pěti let.“

Tento vládní návrh jest velmi neuspokojivý. Chceme-li mu vystaviti jen poněkud přísnivé vysvědčení, můžeme ho klasifikovati na nejvýše známku „lepší než nic“. Lze říci, že při této reformě se vlastně podstatně neučinilo nic jiného, než že dosavadní „zločin ne-

přirozeného smilstva", který se podle dosavadních předpisů trestního zákona trestá „žalářem od 1 do 5 let" — v praxi se tato trestní sazba nikdy nevyměřovala — se bude nyní stíhati trestem vězení podle nižších sazeb. A to je opravdu nepatrný pokrok roku 1938 proti duchu, jaký vládl roku 1854, kdy byl vydán dosud platný trestní zákoník! Pro to bojoval Krafft-Ebing, Magnus Hirschfeld, Forel a j., k tomu existovalo posledních 50 let hnutí, jež mělo za úkol dopomoci vědeckému poznání stejnopohlavnosti k tomu, aby se uplatnilo v životě praktickém? Komu se poslouží tím, jestliže zákon prohlásí dobrovolný pohlavní styk osob stejného pohlaví jako dříve za trestný, a tím za nesociální čin? Již ve formulaci zákona, ve slově „znučíje" a potom ve slově „smilstvo" dává se na jevo, že zákonodárce projevuje oproti pohlavnímu styku osob téhož pohlaví svůj mravní nesouhlas. Jsou tedy staré společenské předsudky zakotveny dokonce v textu zákona. Co však z hlediska praktického jest nejdůležitější: každé zákonodárství, které prohlašuje dobrovolný pohlavní styk osob téhož pohlaví za trestný, skýtá nejúrodnější půdu pro plevel vyděračství. Zdali zákonodárce stíhá stejnopohlavní styky žalářem a nebo jen vězením, zdali praxe vyměřuje tresty delší či kratší, jest z hlediska možného vydírání lhostejné. Pole vyděračů tkví v oblasti duševní. Pro toho, na něhož doráží vyděrač, není směrdatou myšlenka, zdali ho při případném odsouzení čeká měsíc nebo rok, zda mu hrozí žalář, či pouze vězení. Co ho žene v zoufalství, co může leckoho dohmati k sebevraždě, je pomyslení, že může vůbec být odsouzen a tím společensky zmožněn a po př. také hmotně zruinován. Státní úředník, duchovní, důstojník, učitel, který by byl pro stejnopohlavní styk odsouzen k trestu vězení, přišel by celkem stejně o svou existenci, jako kdyby byl odsouzen pro zločin do žaláře. Prakticky se totiž způsob a doba trestu ve většině případů tak jako tak téměř neuplatňuje, poněvadž se vše obecně, obzvláště tehdy, když se jedná u dotyčného obžalovaného o první případ, odsuzuje podmíněčně.

Nemůžeme také souhlasiti s tím, že se má trestati právě jen prostituce stejnopohlavní. To, co mluví pro a proti prostituci, platí právě tak pro prostituci heterosexuální jako homosexuální. Ze zákonodárce chce opět postihnouti jenom tuto, dokazuje zase jeho podvědomou zaujatost k stejnopohlavnímu problému vůbec. Je nejvyšší litovati toho, že si zákonodárce v osnově přisvojil zdání vědeckohumanního hlediska, že však ve skutečnosti nestojí na půdě, jež by tomuto hledisku odpovídala. Zdá se, že zlý vítr, vanoucí z jiného kraje, odvanul i v tomto směru lepší poznatky a vědecké názory.

„Vy všichni osvícení a pravdiví lidé v celé republice, prosím Vás, pozvedněte svůj hlas a ukažte světu, že lidské morální hodnoty ještě žijí a že vláda tmy nemůže být a není definitivní osud naší kultury a civilizace.

Antonín Skládal:

In memoriam Vojty Černého.

O velikonočních svátcích zemřel v Praze tragickou smrtí náš spolupracovník Vojta Černý. Zpráva o jeho smrti nepřekvapila žádného z jeho přátel — spíše zabořila. Nebylo možno nevěřiti skutečnosti — neboť ta byla tak neúprosná a tragická, jako byl celý jeho život. Žil ho mezi námi, a snad právě proto považovalo se mnoho lidí za povoláné k tomu, aby soudili člověka, který vykoupiv své hříchy smrtí, nemohl se bránit. Nezapomenu nikdy na slova jeho nepřátel, kteří řekli, že to, co stálo mezi nimi, smrt povalila; a nezapomenu snad také nikdy na jeho přátele, kteří po něm dovedli plivat. Pokládám jsem vždy za kus lidského štěstí objeviti chybu na svém bližním a v zápětí ji umět odpustit. Necítím se povolán k tomu, abych na vázkách spravedlnosti soudil člověka, který se svou smrtí vykoupil. Ale pokládám se za povoláného k tomu, abych mrtvého ospravedlnil.

Jeho život byl plný tragiky, bolesti a utrpení. To si nedovedli uvědomit ti, jimž sloužil, a nedovedli to ani pochopit. Jeho vojenská kariéra záhy po převratu skončila, když byl obžalován a odsouzen pro § 129. tr. z., jehož neblahý stín ho provázel pak celým životem. Bez nároku na penzi byl zbaven hodnosti a po odpykání trestu ocitl se na ulici. V době, kdy se u nás kladly základy k organizaci hnutí sexuálních menšin, byl jako postižený mezi prvými, kteří se postavili v čelo této akce. Je možno říci, že jen nedopatřením ocitl se na čas v jejím čele, ale i tak je nutno ocenit tu malou práci, kterou pro hnutí vykonal. Odmitám proto důrazně útoky všech těch, kteří se za jeho života kryli jeho jménem, zatím co on dovedl aspoň jediné: neháť se! Jen ti, kteří pracovali od počátku v organizaci hnutí sexuálních menšin v Československu, jsou povoláni k tomu, aby zhodnotili jeho práci. Bohuďák, jsou to lidé slušní, a já jim děkuji za jejich skromné mlčení.

Omyly tvoří lidské životy, a i jeho život byl plný omylů. Uvědomit mohli si, že to byl člověk, který žil či vlastně živořil, a který trpce miloval tak jako my všichni, nemůžeme neodpustit. Neboť i bezpráví, které snad bylo na nás spáchané, mohlo se státi omylem. Bolesti člověk zatrpkne, a já soudím, že trpkosti v něm bylo přes míru. Jeho pokusy, udržeti se nad hladinou, byly často zoufalé a marné, ale na moři je nutno počítati s vlnami. Chtěl bych ve svém životě mít tolik neštěstí, co on měl klidu, a byl bych nejšťastnějším člověkem. Každý jeho den znamenal boj, a ty dny v letech vyvrcholily v neklid až chorobný. Těžce bojoval o svůj život, ubohý, uslaňpaný a stísněný, o němž věřil, ať je jaký chce, je přece jen životem. Znal jsem jeho chorobnou lásku, kterou lpěl na svém bytí; a teprve až mnohem později uvědomil jsem si skutečnost, že pohrdáme často tím, co máme, a lpíme na tom, co ztrácíme a nebo ztratíme.

To už se blížil konec. Ještě několik zoufalých pokusů — a přišla nevyhnutelná katastrofa. Jeho život a smrt jest krvavým vykřičníkem nad bezprávím, páchaným až dosud na lidech v demokratickém státě jen proto, že jsou jiní, než ti ostatní. Jeho smrt jest krvavým vykřičníkem v dějinách hnutí sexuálních menšin v Československu, nad nímž by se měl pozastavit každý, koho příroda do našich řad postavila. Neboť stojíme všichni na téže frontě, z které on odešel, a osud vojáků je si často podobný. Nerozumné a nespravedlivé nazírání utvořilo jeho život tak, jak ho žil a skončil. A my všichni žijeme podobně. Neuvědomujeme si však, že zítra snad i nám se nebude už dostávat síly k životu, a pozítří že mohou nás jiní souditi tak, jak to činíme dnes my. Hlína na jeho hrobě oschla, a tak se pomalu už zapomíná. Volám však ke všem spravedlivým, že cena za život jest stejná. Za jeho, můj i Váš. A proto není možno odsuzovat a zapomenout, nemáme-li i my býti nespravedlivě odsouzení a zapomenuti.

Zrekapitulujeme-li všechno, co tvořilo souhrn okolností, jejichž výsledkem byla neúprosná smrt, musíme býti velice shovívavými a lidskými, aby člověk obstál před našima očima. Jeho život byl v pravdě leccaký. Ale oplátkou za to postihl jej osud v té své nejděsnější formě, a nám tu jako lidem není dovoleno souditi. Při všem, co utvářelo jeho život, a co ho provázelo mezi námi, je nutno si uvědomit, že to byl člověk z našich řad, voják, který bojoval s námi, až padl. Věřím, že žádný z Vás není tak špatný, aby to, co on pro hnutí vykonal, nedovedl ocenit. A myslím, že nikdo z nás není také tak dobrý, aby dovedl po něm hodit kamenem.

Rozumný člověk učí se po celý život. Nestydíte se opravití mylný názor, poznáte-li pravdu. Poznati svou chybu není slabostí, ale silou.

Svatopluk Cech:

Dosti nás

*Jsmo slabi, mali ... Dosti těchto řečí!
Jen ten, kdo zoufá, slab a malý jest.
Oč byla Hellas, byla Roma větší,
než skrání nesmrtelnou se dotkla hvězd?*

*Jak směšné byly našich předků cepy,
když celý svět se zdvihl proti nim,
a hle, svět celý zdětil vůdce slepý
a Táboru se klonil věčný Řím.*

*Jen v sedci zápal, chrabrost bohatýrů
a budem vojsko netušených sill
Slab jen ten, kdo v sebe ztratil víru
a malým ten, kdo zná jen malý cíl.*

Frant. Jelinek:

Dosti nás ...

Tato básnička jest dnes aktuální pro nás dvojnásob: jako pro občany tohoto státu a jako pro příslušníky sexuálních menšin: Ano, je nás dosti, jestliže odložíme namnoze nemístný a zbabělý strach a semkneme se všichni kolem jediného bodu, kterým je naše organizace a její oficiální orgán.

Roztroušení a osamocení neznamenáme nic, spojení však přece jen něco zmůžeme a vybojujeme si alespoň část práv, která nám náleží. Nemíníme se slučovati za účelem pouhých zábav privátních záležitostí, nýbrž proto, abychom sražení v mocný šik zápasili proti lidské nevědomosti, netečnosti a farizejství.

Proto je povinností každého z nás, aby odložil pohodlnou opatrníckost a nenechal za svou svobodu bojovati jiné, ale aby sám přiložil ruce k dílu a konal především své povinnosti vůči hnutí, které pracuje pro jeho zájem. Každý uvědomělý kamarád bude agitovati v kruzích svých známých pro Ligu a její tisk a nepodaří-li se mu získati je sám, předá jejich adresy ústředí, aby jim mohlo poslati své letáky a list. Jen v organizaci je síla. To pocítí leckdo z nás, až ho postihne nějaké neštěstí v podobě vyděračů nebo konfliktu podle smutně proslulého § 129. Sám, bez odborného obhájce a bez zkušenosti je mnohdy vydán všanc nenapravitelným škodám, z nichž často si neví jiného východiska než je útek ze života. A přece je často pomoc možná, chopili se věci zkušený kriminalista nebo opravdů věci znalý advokát, po př. soudní lékař, s jakými je naše vedení ve stálém spojení.

Proto ven z ústraní a hlaste se všichni do jednoho za členy Ligy a podporujte všemožně její snahy! Nedbejte dřívějších zklamání a neúspěchů, řiďte se příkladem mravence, který leze třeba dvacetkrát na kopeček se svým břemenem, ač se vždy skulí nazpět, až konečně dosáhne svého cíle. Již Tyrš pravil: Tam svět se hne, kam se síla napřel! Semkněme se všichni do jednoho houfu a napřeme své síly k potření středověkých bludů a krutých důsledků z nich pro nás vyplývajících. Zvláště ti z nás, jež osud obdařil statky pozemskými, necht' odloží svoji nemorální soběstačnost a cítí-li se pro svou osobu jisti před pronásledováním a jinými útrapami, ať podpoří přes to naše hnutí úměrně svým prostředkům, neboť ani oni nevědí dne ani hodiny... Buďme jako jedna rodina — všichni za jednoho a jeden za všechny... Dosti nás!

Choeme-li přesnost od Ligy, musíme i my být přesnými a hlavně včas platit příspěvky a tím zbavit činovníky alespoň finančních starostí.

Muž a žena v manželství.

(Sebrané spisy Jaroslava Haška, vydal Adolf Hynek v Praze.)

Profesor geometrie na gymnasiu Hendrich stál za katedrou jako César, jako bůh, jako nejvyšší bytost.

Hledě s výrazem nejvyšší dokonalosti do třídy, hlásal tomu shromáždění gymnasistů dole pod ním ve školních lavicích: „Přímka může křivku protínati a pak slove sečnou, anebo se může křivky dotýkati a pak se jmenuje tečnou křivky. Přímka, která spojuje dva body křivky, nazývá se tetivou.“ A ukazuje tvrdým posunkem na obrázek, který velkým kružítkem nakreslil na školní umouněnou tabuli, zvolal slavnostně: „Tyto přímky $S_1 S_2$ jsou, jak vidíte, sečnami, přímky $T_1 T_2$ tečnami a přímky ab , cd tetivami.“

Byl krásný ve své velikosti, hrůzokrásně vznešený, když, spouštěje pomalu svou ruku od tabule ke kapse, se zadíval do školních lavic.

Učiniv k tabuli dva rychlé kroky pozpátku, připomínal bengálského tygra, chystajícího se ke skoku na smutného indického poutníka ke pramenům Gangy.

A tise pronesl: „Chaloupecký, může tečna kružnice tuto křivku zároveň protínati?“

Zádná odpověď. Profesor Hendrich přidal důraz svému hlasu a otázal se hlasitěji: „Chaloupecký, může tak učiniti tečna závitnice?“

Hrůbové ticho. Profesor Hendrich se vymrštil. Učinil báječný skok od tabule k první řadě lavic, zařval do třídy: „Chaloupecký, jak se nazývá tetiva, procházející středem kružnice?“

Mrtvé ticho. Všichni v předních lavicích otočili se dozadu, kde v předposlední lavici seděl Chaloupecký. Vlastně neseděl, neboť bylo vidět jen jeho vypouklá záda, vystupující mezi pultem lavice a jejím opěradlem jako Říp z roviny, nebo hiskup pštrosa, který si, pitomec, strčil hlavu do písku, aby ho neviděli.

Majestátně pokynuv rukou, zvolal profesor Hendrich: „Zvedněte ho!“ Když sousedé Chaloupeckého vyzdvihli, objevila se červená tvář gymnasisty. Stál nyní tváří v tvář profesorovi, který postihl, že když Chaloupeckého zvedali, ozval se pád nějakého předmětu, parné knihy. Tak padá jenom kniha, úder plochy o plochu.

Chaloupecký tvářil se úplně klidně a odhodlaně.

„Co jste dělal pod lavicí, Chaloupecký?“

„Četl jsem.“

„A co jste si četl?“

Chaloupecký podíval se po třídě a hrdě pronesl: „Muž a žena v manželství od Debaye.“

„Co je to za knihu, Chaloupecký? Román nebo co?“

A znova hrdě odpověděl Chaloupecký, rozhlížeje se vítězoslavně po celé třídě: „Jest to přírodopis a lékařské dějiny manželů v nejzvláštnějších podrobnostech. Nová teorie, pane profesore, o určení pohlaví při plodění, neschopnost, neplodnost. K tomu jest přídavek:

„Zvláštní hygiena ženy těhotné a novorozenátka.“ Právě jsem dočetl poslední stránku.“

Shýbl se pod lavici pro knihu, vyšel z řady a provázen závistivými zraky všech ve třídě, nesl knihu profesorovi, podal mu ji a vystoupil nahoru k tabuli jako nezdolný hrdina na popravni lešení či pod guilotinu.

Klid zračil se v jeho tváři. Věděl, že profesor Hendrich zasedne za stůl, bude si listovati v knize a činit mu výčitky, pak zanese všechno jako vyšetřující soudce v třídní knihu a oznámí mu, že ho předává vyšší spravedlnosti, polnímu mimořádnému hrdebnímu soudu, strašnému inkvisičnímu tribunálu, profesorskému sboru, kterému bude předsedat ten dědek ředitel.

Věděl, že je ztracen a že katecheta ho prohlásí za nemraviv a vyvrhne. Neměl však času číst to někde v sadu, v ústraní. Půjčil mu to jeden jeho známý kvartán z druhého gymnasia na dnešní dopoledne. A on se poctivě snažil během hodin češtiny, fysiky a geometrie to přečíst. A dokázal to. Nyní je jemu celý život pohlavní úplně jasným a to vyváží víc, než celá přímka s křivkou. Po nás ať přijde potopa. Dnes večer všechno vysvětlí Máně z Zenského výze robního spolku. Beztoho už jednou mu dala patnáct korun, aby jí koupil „Pohlavní zdravotvědu“ a on celý obnos prohrál na kulečnicku.

Stalo se, jak předpokládal. Profesor Hendrich zasedl za stůl, rozevřel třídní knihu i Debayho „Muž a žena v manželství“ a listuje v knize, spustil: „Byl jste, Chaloupecký, vždy mimořádně zvrhlým studentem. Kouřil jste na záchodě, a předloni jste mně, třídnímu profesorovi, vrazil maňáskem do jolky, div že jste mne nepřevrhl. Ještě dnes jsem přesvědčen, že jste mne chtěl utopit...“

„Jako stěně“, vykřikl někde tajemný, dušený hlas ve třídě.

„Pero“, poručil profesor a vážně prohlásil: „Kdo to vykřikl, je mně lhostejno. Vyšetřovat nebuda a celou třídu zapisu do třídní knihy. Jeden za všechny a všichni za jednoho.“

„Tak jest“, ozval se opět dušený hlas ve třídě, po kterém následoval výbuch smíchu všech. Když se smích utišil, mohl profesor Hendrich pokračovati: „Byl jste velice nezdárný a dnešek je jen pokračováním a může být i rozuzlením vaší nemravnosti. Vy jste byl nejneschopnější student ve třídě. Nevěděl jste, že se směry různoběžných přímek odchylují, ale s největším apatitem jste si přečetl v této knize úvahy o manželství a ještě jste si podtrhl „Existence a trvání živoucích bytostí zakládá se na pudu rozplemeňovacím; jenž se jeví ve spojení pohlaví“. Profesorský sbor vám vyžene z hlavy rozplemeňovací pud a konsilium abeundi jest málo. Zatím, co já vykládám, co je to sečna a tečna přímky, vy si čtete pod lavicí, že manželství po stránce fyziologické jest jen spojením obou pohlaví na dosaženou téhož cíle, totiž trvalého zachování druhu.“

„Tak jest“, ozval se opět neznámý hlas ve třídě, ale v zápětí asi dvacet hlasů vykřiklo: „Drž hubu, nebo ti dáme hoble. Nevyrušuj pana profesora.“

Panovalo hrobové ticho. Kdyby v tom okamžiku přišel i ten nejpřísnější inspektor, musel by říci profesorovi Hendrichovi: „Gratuluji vám, vy máte nejvzornější třídu. Nikde žactvo nejevilo takový zájem.“

„Chaloupecký“, pokračoval profesor, „v šesté školní úloze znáte jen úhel pravý a přímý a vynechal jste úhel ostrý, tupý a vypouklý. To vám však nevadí, abyste se nepoučil, že panická čistota a abstinentní zdržlivost jest nemožná a že bouřlivé tužby, jsou-li potlačovány bez naděje na ukojení, činí muže i ženu zádumčivými a málomluvnými. Narýsujte mně pomocí uhloměru 75° úhel. No, vidíte, Chaloupecký, ani to neumíte, ale číst si v hodině geometrie o Venušinych pasech, to považujete za důležitější než vědět, co je to poloměr, a zařít se do popisu lidského těla je pro vás směrnatnější, než se snažit pochopit, že ovál jest přímka podobná elipse, skládající se z kruhových oblouků. Rekněte mne, co je to elipsa? Ze se nemůžete vyjádřit?“

Profesor se zamlčel, listoval horlivě a zvolal: „Ale kdyby se vás někdo zeptal na některou erotickou affekci, jsem přesvědčen a nepochybují ani za mák, že byste mu to vložil velice podrobně.“

Dívaje se do knihy, otázal se Chaloupeckého: „Rekněte mně na příklad, co je to erotomanie.“

Bylo slyšet tikot kapesních hodinek Matouška, sedícího v první lavici.

A Chaloupecký zvučným hlasem odpověděl bystře: „Erotomanie jest šílenství erotické, kterému podléhá oboje pohlaví bez rozdílu.“

„Nikoliv, Chaloupecký“, opravil ho profesor, dívaje se do textu kapitoly: „Nepodléhá, ale napadá.“

„To je veliký rozdíl, hoši“, poznamenal k třídě: „Erotomanie napadá oboje pohlaví bez rozdílu, ale podlehnout se erotomanii nemůže. Pokračujte, Chaloupecký, nebo už dál nevíte?“

Chaloupecký se stejnou jistotou ovládnutí látky pokračoval: „Erotoman unášen bývá vášní k předmětu buď skutečnému, buď ideálnímu; sní jen o lásce, štěstí, sladkých rozkošech a jsa pln ohně, který jím zmitá, neustále se koří předmětu svých vroucích tužeb. Erotoman jest cudný při své vášni, jak objasní následující příklad.“

„Stačí, Chaloupecký.“

Profesor zabral se do čtení a po dlouhé chvíli obrátil se k Chaloupeckému za hrobového napjatého ticha:

„Rekněte nám, Chaloupecký, co jsou to afrodisiaca?“

„Pod jménem afrodisiaca“, odpověděl bez váhání Chaloupecký, „rozumíme rozličné látky výživné i léčivé, kterých používáme, abychom oživovali již pouhasínající v nás oheň lásky fyzické a rozmýšleli její opět, jestliže docela uhasl. Po většině skládaly se recepty na tyto prostředky z látek více méně nechutných a odporých. Čemé fakty, zaznamenané ve starých i moderních dějinách, nenechávají o tom žádně pochybnosti.“

„Ne tak povšečně, Chaloupecký“, rozčílil se profesor, „z čeho se zbláznil Kaligula, císař římský, jakého složení byl onen nápoj lásky, který mu dala vypít Koesonia?“

Chaloupecký, dosud chladný, zakolísal. Maje po celou dobu studii odpor k historickým faktům, přeběhl ty příklady z dějin.

Počal lapat vzduch a tázavě díval se do prvních lavic na napovědy. Ale kde pak. Ti sami, vědychtiví, čekali na vysvětlení jako na smilování boží.

„Tak vám to řeknu, Chaloupecký. Dala mu vypít odvar ze satureje, máty peprné a řetichy zahradní. Poznamenejte si to, hoši. — To bylo to, po čem se zbláznil císař Kaligula. — Je vidět, Chaloupecký, že jste se nepřipravil.“

Profesor přelístoval několik stránek, přistoupil se zápisníkem k Chaloupeckému a skolil ho naprosto touto otázkou:

„Mezi koliká centimetry kolísá délka novorozeňat? Ticho tam!“

Nastal totiž opět hluk.

Chaloupecký byl ztracen. K číslům měl stejnou nechuť, jako k historickým faktům. A hygienu novorozeňat úplně zběžně přečetl.

„Tedy nevíte“, zavrčel profesor, „a patrně také nevíte, mezi koliká gramy kolísá váha novorozeňat?“

Hluk ve třídě stoupal. Vše jako by znovuožilo.

Chaloupecký mlčel.

„Máte šestku, Chaloupecký, jděte si sednout.“

Nežli došel k lavici, školní zvonek ukončil hodinu a přispěl k rozuzlení tohoto zajímavého případu.

Jsem panu školníkovi neobyčejně zavázán díky.

VÝCHOVNÉ EPIŠTOLY

Kapitola I:

O žárlivosti.

Žárlivost bývá všeobecně pokládána mnohdy za sice směšnou, ale zcela oprávněnou vášeň téměř všech milujících. Mnozí lidé si vůbec nedovedou představit lásku bez žárlivosti a myslí, že kdo na předmět své lásky nežárlí, ho vůbec ani nemiluje. Je tomu tak skutečně? Poslyšme, co o žárlivosti soudí autor na slovo vzatý, Magnus Hirschfeld, ve své „Pohlavní výchově“ (Universitas, Berlín 1930, str. 166):

„Život soukromý má zůstat soukromým. Tato zásada by měla být člověku vštěpena již při sexuální výchově. Její použití se však nemá omeziti jen na osoby vzdálené, ona platí naopak také do jisté míry i o milencích. Již láska k bližnímu nám káže, abychom ctili lásku bližního, oč více nám to káže láska sama! Úcta k lásce bližního ukazuje nám tedy žárlivost jako nectnost, která není naprosto nevysluhnutelnou průvodkyní lásky. Nemáme považovati člověka za věc,

za předmět majetku nebo práva majetkového. Sejdou-li se dva vnitřně svobodní lidé, zůstane jim také svoboda v lásce, kterou nemůže nikdo předurčovat, poněvadž výsledek pravé lásky jest iracionální, t. j. za hranicemi lidských zákonů rozumových. Boj proti žárlivosti je tedy bojem proti snižení člověka na věc, bojem o oduševnění, které jediné zaručuje čistotu lásky. Lidé, o nichž platí slovo Goetheovo: Chvěješ se přede vším, co není, a musíš stále oplakávat, co nikdy neztratíš, jsou choří, trpí chorobnou žárlivostí následkem pocitu méněcennosti; mohli a měli by být léčeni psychiatrem. Pro zdravé však bychom stanovili tyto dvě věty: pravá láska a žárlivost se vylučují; ale: láska a nevěra se nevylučují. Pohlavní pud a láska není totéž — je tomu tak sice často na venek ale nikoli uvnitř. Člověk může být dokonce někdy současně mono- i polygamickým. City, jež muž chová ke své manželce, matce svých dětí a věrné kamarádce, jsou a zůstávají jinými nežli ty, které cítí ke své milence. Člověk by však měl žárlit pouze na city stejné, nikoli na různé. Zní to snad laxně, avšak jenom pro toho, kdo nezná poměry tak, jak skutečně jsou.

Žárlivost, která se jednou vyskytla, v sobě úplně umrtvití, jest patrně zhola nemožné, ale její sociální účinky dají se značně potlačit, tak jako neřádá japonský mravní kodex „*Busidó*“ od svých přívrženců, aby vymýtili úplně každý pocit nenávisti, nýbrž aby jej jenom nedali vůbec na jevo.

Jistě bojovalo mnoho filosofů a lékařů, mezi nimi již několikrát jmenovaný Montegazza, proti žárlivosti, avšak zásluha, že postavil tento zápas proti žárlivosti vědomě jako první do služeb pohlavní výchovy, patří po našem názoru Bertrandu Russelovi, jenž ve své knize „*Věčné cíle výchovy*“ končí často již citovanou kapitolu „*Pohlavní otázka při výchově*“ těmito veselejšími slovy: „*Při poučování dětí o lásce pohlavní je nejdůležitějším to, že žárlivost nelze považovati za oprávněné uplatňování práv, nýbrž za neštěstí pro žárlivce a krivdu na druhém. Tam, kde láska spíata jest s pocitem majetku, ztrácí svou oživující sílu a ničí osobnost; jesti však láska oprostěna od pocitu majetku, rozvíjí osobnost a pomáhá k životu bohatšímu. Dříve rušili rodičové poměr ke svým dětem tím, že prohlašovali lásku za povinnost; téže chyby se dopouštějí dneska až příliš často mezi sebou manželé. Láska nemůže být povinností, poněvadž nepodléhá vůli. Láska je dar nebeský, nejkrásnější dar, jaký nebesa mohou dáti. Kdo ji zavírá do klece, ničí její krásu a její štěstí, které může poskytovatí toliko bez nucení a dobrovolně. Také zde jest bázeň nepřítelem. Kdo se bojí, že ztratí to, co je štěstím jeho života, už to ztratil. Nebojácnost je zde jako tak často jádrem vši moudrosti.*“ —

Tato zlatá slova měl by si vštípití do srdce tak mnohý příslušník sexuálních menšin, neboť tito trpí ještě více pocitem méněcennosti a tím také mnohdy žárlivostí než lidé heterosexuální. Zní to na první

pohled paradoxně, uvážíme-li, že zde nenapomáhá žárlivost jako u normálních institucí manželství, která chrání zákonem věrnost stavu manželského a budí tím silné vědomí majetku, jež opět posiluje pocity žárlivosti. U osob invertovaných řadí dokonce žárlivost namnoze daleko silněji, takže tito nežárlí pouze na t. zv. svou „*velkou lásku*“ — stálý poměr — ale i na každé pomíjející milostné dobrodružství, ba dokonce i na osoby jim dosud neznámé, na př. na osoby z téhož okresu, o něž se zajímá třeba právě jiný konkurent. To už ovšem není vlastně žárlivost, ale její odnož, nepřejitnost a závistivost. Znam takových případů ze své praxe mnoho. Tak na př. jistý homoerót z Letné velice se zlobil na všechny rivály, z jeho čtvrtě jen proto, že se opovážili „*loviti*“ — sít venia verbo — v jeho okresu, a činil jim co mohl zlého, jen aby je ze svého „*lovistě*“ vyradil. Řídíce se vyšší snahou, uvedenou v úvodu tohoto listu, budeme bojovati i proti tomuto nepěknému zjevu, který nám zneprátluje mnohdy i lidi jinak rozumné a nezaujaté. Vynikající profesor psychiatrie Poetzl, který působil před několika léty na pražské německé klinice, pravil jednou v přednášce: „*Paragraf, stíhající homosexualitu, je zjevně nespravedlivý a všichni vzdělání lidé jsou v tom zajedno; ale mnoho jsou na svém stavu vinni i lidé, jichž se týká, poněvadž dávají nepokrytě na jevo čtené své nepříjemné vlastnosti a nectnosti: zženštilé vystupování, nestoudné chování ve veřejných lázních a chorobnou žárlivost.*“

Proto dnes v rámci výchovných kapitol žádáme slušné čtenáře, aby se nad tématem tohoto článku zamyslili a proti chorobné žárlivosti všude slovem i písmem bojovali. (Elafos.)

Náše desatero.

Pomni, abys...

1. bojoval za svou svobodu a stal se členem Ligy;
2. práci ústředního výboru bezdůvodně nekriticoval;
3. svým předákům důvěřoval;
4. se choval tak, jak se na slušného člověka patří;
5. nevěřil všemu, co druzí žvaní;
6. se nevtíral mezi dva přátele;
7. žádného druhu v utrpení nepomlouval;
8. nechtěl mít všechno, co se jí líbí;
9. si vážil ctnosti svých přátel a jejich chyby odpouštěl;
10. zbytečně nežárlil, nebo alespoň to nedal na jevo.

Antinous:

Všem, kteří obdrželi letáky Ligy.

Několik tisíc letáků Ligy rozběhlo se do všech koutů naší republiky, aby zvěstovaly, že naše organizace ještě nezanikla, že našli se znovu lidé, kteří chtějí neohroženě bojovati proti tmářským názorům. Pohříchu na ty tisíce letáků přihlásil se poměrně malý počet

zájemců. Mnoho se jich alespoň omluvilo, ale většina mlčí jako hrob a myslí si, že bez nich to také půjde. Ne, potřebujeme každého, neboť hodláme utvořit mocný kádr členstva, který by odolal všem nárazům a útokům, na něho vedeným. Liga bojuje pro lepší příští každého z nás, a je tudíž mravní povinností, posílit její řady. Je mezi námi ovšem mnoho bázlivců, kteří raději budou čekat, až neúprosný osud postávi je na pranýř a rozdrtí jim vše, co budovali, zničí sny a ideály, rozmetá v prach celou budoucnost. Co zbývá potom těmto nešťastníkům? Společenská smrt, ztracená existence, duševní rozvrat — konec. Tak skončilo již mnoho našich lidí, uštvaných paragrafem 129. tr. z. a jeho důsledky: Kdy bude tomu konec?

Neodložíte-li falešný stud a budete-li se dále skrývat, nebude nikdy lépe; postižení jedinci budou dále hledat záchranu tam, kde světské soudy již nesoudí. Proto volám k Vám: všichni na palubu jedné lodi, uhodila hodina dvanáctá.

VŠELICOS

ZE SOUDNÍ SINĚ.

Sedmáctiletý...

(Soud mládeže.)

U soudu mládeže za předsednictví vr. rady Svobody stál večera sedmáctiletý mladík. Otec jeho je invalida, matka je dělnice. Bylo devatenáct dětí; sedm zůstalo na živu.

On sám jednoho dne utekl z domova. Utekl do Německa, kde konečně uvízl, nemaje groše, na našem drážďanském konsulátě. Tam mu vystavili prozatímní pas s platností do března t. r. Jinak by se byl nedostal domů.

Přijel a sotva se v Praze ohtál, byl již vyšetřován na policii pro podezření z homosexuálních styků. V tom bodě nějak vyvázl, ale při vyšetřování se přišlo na to, že — pas zfalšoval. Z osmičky letopočtu udělal devítku, t. j. prodloužil si pas do příštího roku. Čekal jen na vhodnou chvíli, aby mohl zase odjet do Německa...

On tento podvodný přepis pasu vysvětloval motivem, jehož výmysl sotva dává naději na zlepšení. Seděl prý nad tím pasem v Německu všecek zkormoucen. Přišla zpráva z domova, že tatíček se mu rozstane. A tu, jak plakal, slzy mu kanuly z očí v postůčku na ten pas a — osmička se v té slzné zátopě rozpustila. On to chtěl prý napravit... a tak udělal z osmičky devítku!

Jinými slovy, dělal si ze soudu mládeže dobrý den.

Dostal tři týdny uzavření, ovšem s podmíněnou lhůtou na tři roky a mimo to ochranný dozor. Domů nešel. Policie si ho ihned vyžádala. Bude se jednak tento sedmáctiletý jinoch léčit z akutní lues... a jednak bude z Prahy vyhoštěn, protože mu Praha nesvědčí...

Říad veřejné žaloby zastupoval v tomto případě státní zástupce dr. Česák.

Odp. N. Pol. 4. 6. 1938.

Dozvuky vzájemné sympatie skončí pravděpodobně u soudu. J. M. z Liberce šel se podívat v sobotu 23. t. m. na Švehlovo náměstí v Jičíně na Novém městě, kde je právě zábavní park. Nejvíce se mu líbilo u střelnice, kde se seznámil s V. Ř. z Jičína. Šli pak spolu do jistého hostince na pivo. Tam M. svého společníka hostil; dal mu večer, 5 piv a 30 cigaret. Potom M. zaplatil a s Ř. odešel do jiné restaurace, kde se ubytovali společně v jednom pokoji. Před půlnocí chtěl M. nějak vyjádřit k Ř. svoje sympatie, ale ten se musel bránit a dal M. klíčem přes hlavu a způsobil mu pěkné boule a trné rány na hlavě. Lékaři musili trné rány sešít. M. volal při ranách o pomoc a na jeho volání přišla policie a oba odvedla.

Homosexuální aféra na Kroměřížsku? V hanácké obci Skačtice na Kroměřížsku byl zatčen 32letý pekařský mistr Bedřich Augustin pro podezření z homosexuality. Byl dopraven k okresnímu soudu v Kroměříži.

Večerní Moravské noviny, Brno, sobota 26. 7. 1938.

PRAŽSKÁ DŽUNGLE.

V příštím čísle sdělíme našim čtenářům zajímavý a typický případ, který zažil jistý světový spisovatel, dříve v Praze, s pražským podsvětím, jež je pařenistom nestoudných vyděračů. Tito evropsí gangsteři tyjí ze svých nebohých obětí, majíce oporu ve známých předpisech. Zavedeme zvláštní rubriku protivyděračskou, ve které budeme pranýřovati jednotlivé případy a osvětlovati tak tuto

pražskou džungli. Bližší podrobnosti a typický vyděračský dopis uveřejníme až příště, abychom nepředbíhali soudnímu projednávání věci. Zadáme čtenáře, aby nám sdělovali podobné případy, jména a popis upírů, které uveřejníme a prostřednictvím naší právnické sekce podnikneme vše potřebné k potčení této hlízy.

ZPRÁVY ORGANISAČNÍ.

Dne 22. května t. r. konala se dlouho odkládaná valná hromada „Ligy pro sex. reformu“. Byl na ní zvolen nový ústřední výbor, narýsována další činnost přes pesimistické předpovědi některých členů, ustaven fond k uctění památky neblaze skončiváho býv. jednatele V. Č., sníženy členské příspěvky a pod. Podrobnější zprávy o této schůzi uveřejníme příště. Jelikož z pozůstalosti býv. jednatele se nezachovalo mnoho spolkových věcí, jako členská kniha, velká kartotéka zájemců, hlavní pokladní kniha atd., usnesla se výborová schůze, konaná po valné, aby byly vyměněny legitimace starých členů, dána jim nová čísla pořadová, neb jinak by nebylo možno zavést do spolkového hospodářství pořádek. Proto také byly rozeslány letáky s dotazníkem, aby členové sami pomohli výboru doplnit chybící data. Očekáváme proto, že všichni členové — pokud tak dosud neučinili — zašlou ještě dodatečně ústředí vyplněný dotazník nebo písemnou zprávu o svém dřívějším členství. Je potěšitelný zjev, že za krátkou dobu působení nového ústř. výboru přibývalo téměř tolik nových členů,

co měla Liga za celou dobu svého trvání (t. j. za 4 roky)! A to přese všechna zklamání, nepřátelství vůči jednotlivým členům výboru a jiným překážkám! To posiluje ústřední výbor v jeho prá-

ci. Smutnou výjimku činí ale Praha, která má asi větší zájem o hrubé požitkářství než o nesobeckou spolupráci proti novodobému trápění. Snad se Praha probudí ze sna po tomto čísle.

LITERÁRNÍ KOUTEK

Pohlavní psychologie, napsal Havelock Ellis, přel. Dr. A. Pospíšilová, vydal Orbis. Str. 318, cena Kč 50.—.

V poslední době vyšlo několik dobrých knih o pohlavních otázkách a k těmto dobrým knihám můžeme směle přiřadit i novou (pro nás) knihu jednoho z nejvýznačnějších kapacit sexuologie, Havelock Ellise. Jeho kniha není věnována — jako na př. výtečná kniha Gureviče-Grossera, „Problémy pohlavního života“, kterou vydal Prokop — celému souhrnu problémů pohlavního života. Všímá si jen psychologické stránky, a lze říci, že je to velmi šťastné omezení. Havelock Ellis je jedním z prvních, kteří se s odvahou pustili do zkoumání a řešení pohlavních problémů, které šosácká morálka ponechávala stranou, a jeho odvaha byla tím větší, že běží o Angličana, neboť v Anglii těch předsudků bylo nejvíce. A je velmi dobré, že se omezil ve své knize na oblast, ve které, právem platí za jednu z největších světových kapacit: na pohlavní — psychologii. Několik poznámek, jdoucích za hranice této oblasti do sociálního života, svědčí o tom, že v nazírání na věci společenské a na společenskou funkci pohlavních otázek kapacitou není. Kdo však po přečtení této knihy sáhne po výše jmenované knize Gureviče a Grossera, bude četbou obou knih náležitě poučen způsobem vědeckým, nensenačním a spolehlivým. Překlady, který je přesný v odborné terminologii, chybí jazyková pružnost — bylť zřejmě chvatně pořízen. (Dr. P.)

Provolání.

Náš „Hlas přírody“ zaznívá dnes k Vám všem, přátelé, abyste se vším úsilím pracovali s námi na osvobození svého tíživého stavu a bojovali za úplnou lidskou a občanskou volnost jednoho každého homoeróta v čase přítomném i budoucím.

Na celá desetiletí, snad na celý lidský věk se právě ková osud těch, jež temný úděl přírody nutí k tomu, aby Inuli s celou svou duší a myslí k lidem, již jsou téhož pohlaví jako oni. To, co jim přiroda narižuje, nazývá nerozum a lidská zloba „nepřirozeným“. Poněvadž Vaše přirozenost, kamarádi, je „nepřirozená“, smí Vámi společnost opovrhovati — též společnost, která nyní hauzíruje na politické ulici

s ideálním požadavkem „ochrany menšin“; poněvadž Vaše nevyužitelné, poctivé bytí odporuje domnělému bytí „zákonu“, smí Vás většina svým zákonem utiskovat. Poněvadž, jak se říká, Vaše počínání odporuje „zdravému citění lidu“, počínáte si nezdravě.

Vy víte, přátelé, jak se to má s těmi důvody a pohůtkami Vašich odpůrců; víte také, že Vaši průkopníci a vůdci pracují již 15 let neúnavně na tom, aby odstranili předsudky, šířili pravdu a vybojovali Vaše svatá práva (a úplně bezvýsledné tyto snahy nebyly); ale na konec musíte si ho vydobýti sami, na konec Vaše právo Vám spadne do klína jako plod vlastního úsilí. Osvobození homoerótů může být zase jen dílem jich samých.

Váš úkol jest dvojitý: Předně je nutno, abyste nenuceně, ale přece jen odvážně šířili pravé poznání v kruzích, v nichž žijete; za druhé, abyste lidem, kteří Vám stojí nyní v čele, dali hmotné prostředky, kterých potřebují, aby mohli vésti boj za Vaši svobodu s nadějí na zdárný výsledek. Tento boj je věru těžký; ale beznadějný není. Značný počet vynikajících myslitelů a umělců, badatelů a lékařů, právníků a státníků, kulturních politiků a spisovatelů různého směru a politického přesvědčení s námi cítí, další pak hodláme získati seriózní práci a tímto časopisem.

To vše nás zavazuje k tomu, abychom přes vážnost doby a četné překážky ve svém dobrém zápase vytrvali; pomozte nám v něm! Chceme podati petici sborům zákonodárným (je již dávno v tiskárně), musíme systematicky informovati denní i krajinský tisk, musíme zasílati náš jediný list zdarma úřadům, které mají pro nás význam; hodláme pořádati přednášky v Praze i ve větších městech, zkrátka: chceme vyvinouti propagační aparát, jaký nelze, zvláště za dnešních poměrů, vybudovati bez značných peněžitých prostředků. Upustíme-li od využití a zlepšení dosavadních výsledků, scvrknou se vyhlídky na naše vítězství v nívěč.

Nemyslete si, přátelé, že nám dělá radost, apelovat stále — zvláště po tolikerém zklamání — na Vaši občavost! Ale co máme dělat? Rekněte sami, co nám jiného zbývá! A konečně: pomůžete-li nám, pomůžete sobě.

Tuto důvěru musíte mít a tuto důvěru smíte mít. Jestliže ji zklameme, tedy nás odvoláte; necháte-li nás však na našem místě, umožníte nám, abychom ho mohli úspěšně zastávat.

Ústřední výbor ČLSR a redakční kruh
„Hlasu přírody“.

Všechny dary pro tiskový fond a členské příspěvky zasílejte složenkami Záložny vinohradské č. 32907 ČLSR 162357 s patřičnou poznámkou, předplatné na časopis „H. P.“ však pouze složenkou „H. p.“ 162914. Každému na požádání složenky budou zaslány. Při dotazech račte přikládati známku na odpověď!

Nášim čtenářům

Prátel, je tolik věcí, které Vás tíží, které jsou nám všem společné. Je i mnoho věcí, které nás tíží. Rádi Vás uslyšíme. Víme jenom tolik, co sami seznáme, nebo co se dozvíme od Vás. Neotálejte a pište. Potřebujete rady? Potřebujete informace, chcete sdělit názor, — přišel jste na nový způsob řešení našich potíží a otázek? Zlobí Vás falešné referování krajinského fisku o našich problémech? Obviňují Vás vyděrači nebo máte na krku nějakou jinou neptijemnost?

Pište ihned, pište tak, jak Vám to vyhovuje, dovidíme porozumět, vyhovět, poradit a zakročit tak, jak to bude třeba.

Kamarádi, časopis je pro Vás, věnujte mu svůj čas, budete odměněni. Věnujte mu i své myšlenky, budou v časopise uveřejněny a zachovány na dlouhý a dlouhý čas.

Čekáme a těšíme se na Vaše zprávy.

Redaktor.

Dobrovolná povinnost

Vývoj mezinárodní situace přichází do fáze, kdy bude nutno rozhodovat. Diplomatičké zákroky jsou důležité, ale poslední slovo má vojsko. Armáda každého státu rozhoduje dnes o jeho právu na existenci. O bezpečnosti občanů však rozhoduje pouze silná a dobře vyzbrojená armáda. Poněvadž náš stát nemá početní převahu, musí mít převahu mravní a jakostní. Naše armáda musí být nejlépe vyzbrojena ze všech armád světa! Náš nepřítel bude daleko početnější, my musíme být statečnější.

Prvním aktem statečnosti a občanského sebevedení je důkladná příprava na vše zlé. K přípravě na obranu potřebuje stát peníze.

My sice nejme se všim v tomto státě spokojení a neustaneme žádat svobodu a práva i na polí lidského štěstí, ale přes to splníme svou povinnost vůči státu. Čekáme, že pak i on vykoná svoji povinnost vůči nám.

Je nutno jednat včas!

Opozdilcům čas nikdy neodpustí!

Príspevky na obranu státu zasílejte přímo, nebo prostřednictvím okresních úřadů, korporací a pod.

Malý oznamovateľ

V „Malém oznamovateli“ uveřejňujeme zdarma všeobecně. Platí se za každé slovo Kč 1,—, takže dvojnásobně. Čísťka za insert dle počtu řádků předem, jakož i 3,— Kč za odeslání došlých nabídek. Vytrahujeme si rovnou závadných slov. Inzeráty zasíláme nejpozději do 10 dnů před vyjítím čísla. Inzerát za obsahem uveřejnění nezvratíme. Nabídky, žádání i proslávkám inzerentem jen poštou.

Kamazáda opravdového rád by poznal mladý inteligent. Anonym vylouška. Zn. „Harmonie“ do admy.

První stroj starší, ale běžradný kupte. Zn. „Cena a měřka“ do admy.

Redaktor „Hlas přírody“ prosí, aby p. č. přírodních časopisů vnovali ve prospěch administrace karocelácké potěchy, příp. inventář, který mohou poskytnout (poslat stroj). Vítejte se, pokudli pomoc a předem za ni svede, až děkujeme.

Inserujte v našem listě!

Hlas přírody vychází každý měsíc. Předplatné ročně 24 Kč jako úskopia (systém „A“) nebo 48 Kč jako dopis (systém „B“). Redakce a administrace: Praha XI., Mladobovrova 25/IV.

Dodělatel úřad poštovní Praha 36

Dopisy a příspěvky pro redakci budov zasílejte přímo na adresu redakce, nikoli do ruky. — Otisk článků v jiných listech vřazen. — Číslo poštovní administrace: Základna Vědecká škola, Sok. čest. 8, 33807, str. 11, ko. 162914. (Číslo telefonů zatím nemáme).

O uveřejnění rukopisů rozhoduje redakční rada. Rukopisy budiči psány jazykem a po jedné straně. Nepodepsané dotazy se neodpovídají. Autokopie se nepřijímají. Dodávky insertů na požádání ze základu.

Vydávateľ a nákladateľ: Liga pro svobodní referování v Praze. Odpovědný redaktor: Fr. Bítnek, Ústředí Česká Duchovna v Konečném.